

360.

На основу члана 3. став 2. Самоуправног споразума о регулисању лечења осигураника СФРЈ у иностранству („Службени лист СФРЈ”, бр. 15/85 и 33/85), Веће Савеза заједница здравственог осигурања и здравства Југославије на седници одржаној 24. фебруара 1987. године, донело је

ПРАВИЛНИК

О КРИТЕРИЈУМИМА ЗА УПУЋИВАЊЕ ОСИГУРАНИКА СФРЈ ОБОЛЕЛИХ ОД ОЧНИХ ОБОЉЕЊА НА ЛЕЧЕЊЕ У ИНОСТРАНСТВО

Члан 1.

Овим правилником утврђују се критеријуми за дијагностичку обраду осигураника оболелих од очних болести пре упућивања на лечење у иностранство, медицинске индикације за коришћење офталмолошких услуга у иностраним здравственим институцијама, медицинска документација осигураника у вези са обољењем због кога се упућује на лечење у иностранство, здравствене институције у иностранству у које првенствено треба упућивати осигуранике оболеле од очних обољења и основни елементи уговора који се закључује са здравственом институцијом у иностранству у које се упућују оболели осигуранници.

Члан 2.

Под лечењем у иностранству, у смислу овог правилника, подразумевају се консултативни преглед, амбулантно-поликлиничко лечење, стационарно лечење и упућивање на контролни преглед.

Члан 3.

Осигураник који болује од очног обољења може да се упутити на лечење у иностранству здравствену институцију само ако је претходно обављена комплетна (према расположивим могућностима) дијагностика у нашој земљи.

Члан 4.

Дијагностичку обраду пре упућивања оболелог осигураника у иностранство, обављају кадровски и технички најопремљенији офталмолошки центри у нашој земљи.

Члан 5.

Офталмолошки центри из члана 4. овог правилника обезбеђују комплетну медицинску документацију која омогућава: одређивање потребног начина лечења, процену могућности да се лечење обави у неком од офталмолошких центара у нашој земљи и медицинску оправданост евентуалне потребе за упућивање на лечење у иностранство.

Члан 6.

Изузетно оболели осигураник може да се упутити у иностранству здравствену институцију ради дијагностике кад комплетна дијагностика (због недостатка одређеног апарата и др.) не може да се обави у нашој земљи, уз претходно прибављено мишљење још једног центра у нашој земљи који се бави лечењем те врсте обољења.

Члан 7.

Код оболелог осигураника који се упућује на лечење у иностранство, потребно је пре упућивања, у здравственим центрима у нашој земљи санирати сва жаришта и интеркурентна обољења која могу одложити почетак лечења у иностранству.

Члан 8.

Оболели осигураник може да се упутити на лечење у иностранство у случају:

1. изузетно тешке аблације ретине на другом оку;
2. изузетно тешких случајева интраокуларних тумора;
3. порнеосклералних контактних сочива после повреде;
4. кератопротезе.

Члан 9.

Оболели осигураник не може да се упутити на лечење у иностранство због следећих обољења и интервенција:

- 1) рефракционе аномалије;
- 2) катаракте;
- 3) страбизма;
- 4) глаукома;
- 5) пластичне операције;
- 6) тапеторетиналне дегенерације.

Члан 10.

Контролни прегледи оболелих осигураника лечених у иностраним здравственим институцијама обављају се у одговарајућим високо специјализованим офталмолошким центрима у нашој земљи.

Изузетно, оболели осигураник може да се упутити на контролни преглед у инострану здравствену институцију у којој је лечен у случају: компликација, потребе за евентуалном реинтервенцијом и другим оправданим случајевима, на начин и по поступку утврђеним самоуправним општим актима надлежне заједнице о упућивању осигураника на лечење у иностранство.

Члан 11.

На лечење у иностранство осигуранници оболели од очних обољења упућују се првенствено у следеће здравствене иностране институције у иностранству:

- 1) за кератопротезе – Институт „Филатов”, Одеса и Очна клиника „Villa Benedita”, Рим;
- 2) изузетно тешке аблације ретине – Очна клиника, Ротердам;
- 3) за интраокуларне туморе – Очна клиника Универзитета „Карл Маркс” Лајпциг;
- 4) за контактна сочива – Очна клиника, Брно.

Члан 12.

Са здравственим институцијама у иностранству у које се упућује претежан број наших осигураника Савез заједница здравственог осигурања и здравства Југославије ће, ако је то могуће, закључити уговоре којима би се регулисао начин пријема, третман оболелих осигураника и облици сарадње са нашим високо специјализованим офталмолошким центрима.

Члан 13.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СФРЈ”.

Бр. 374/87
24. фебруара 1987. године
Београд

Веће Савеза заједница здравственог осигурања и здравства
Југославије

Заменик председника Већа,
др Миломир Клежевић, с. р.

361.

На основу члана 30. ст. 1. и 5. Закона о стандардизацији („Службени лист СФРЈ”, бр. 38/77 и 11/80), у сагласности са председником Савезног комитета за енергетику и индустрију и савезним секретаром за унутрашње послове, директор Савезног завода за стандардизацију прописује

ПРАВИЛНИК

О ТЕХНИЧКИМ НОРМАТИВИМА ЗА ЗАШТИТУ СКЛАДИШТА ОД ПОЖАРА И ЕКСПЛОЗИЈА

Члан 1.

Овим правилником прописују се техничке мере заштите складишта од пожара и експлозија.

Одредбе овог правилника примењују се на затворена складишта која служе за чување сировина, полупроизвода и производа (у даљем тексту: роба).

Одредбе овог правилника не примењују се на: складишта код којих је носећа конструкција од негоривог материјала и служе за чување негориве робе у негоривој амбалажи, приручна складишта, складишта експлозива, складишта запаљивих гасова и запаљивих течности, преносна контејнерска складишта, као и складишта опасних материја (у даљем тексту: материје) код којих опасност не потиче од појаве пожара и експлозија.

Члан 2.

Ниже наведени изрази, у смислу овог правилника, имају следећа значења:

- 1) хладњача је складиште опремљено уређајима за одржавање ниске температуре и одређене влажности;
- 2) приручна складишта су складишта у којима се чува роба за потрошњу у току једног дана;
- 3) регално складиште је складиште у коме се роба чува у регалима висине до 12 m;
- 4) силос је складиште кружног или вишеугаоног хоризонталног пресека које служи за чување прашкастих или зрнастих материја;
- 5) високорегално складиште је складиште у коме се роба чува у регалима висине изнад 12 m;
- 6) затворено складиште је складиште које има кров и зидове којима је складиште затворено са свих страна и обезбеђено од продора атмосферичности.

Члан 3.

Затворена складишта могу бити:

- а) складишта у посебно изграђеном објекту;
- б) складишта у просторији која се налази у објекту који служи за друге намене.

Члан 4.

Према величини складишта се деле на:

- 1) мала складишта, површине до 1000 m²;
- 2) складишта средње величине, површине од 1 001 до 3 000 m² и регална складишта површине до 3 000 m²;
- 3) велика складишта, површине изнад 3 000 m² и сва високорегална складишта.

Члан 5.

Складишта морају имати прилаз за ветрогасна возила, и то:

- 1) мала складишта - најмање са једне стране;
- 2) складишта средње величине - најмање са две стране;
- 3) велика складишта и хладњаче - најмање са три стране;
- 4) силос (укључујући пријемно-отпремна места уз силос и остале помоћне просторије које су непосредно укључене у процес рада силоса) - са све четири стране.

Члан 6.

Пут за евакуацију из складишта према безбедном простору мора да буде: непрекидан, раван са што мање кривина, увек слободан и незакрчен. Смер према излазу за евакуацију означава се на поду, стрелицама жуте боје. Пут за евакуацију мора бити најмање ширине 0,8 m и ограничен светлосним тракама ширине 10 cm.

Члан 7.

Врата на путу за евакуацију морају бити широка најмање 0,8 m, морају бити заокретна, тако да се отварају у смеру излажења, и не смеју имати праг.

Ако су врата на путу за евакуацију клизајућа или заокретна и шира од 1,25 m, на њима се морају направити заокретна врата која морају задовољити захтеве из става 1. овог члана.

Члан 8.

Складишта са пожарним оптерећењем вишим од 1 000 MJ/m² морају имати најмање два излаза за евакуаци-

ју, постављена тако да се просторија складишта може безбедно напустити, без обзира на то с које стране је започео пожар.

Члан 9.

Степенице које су намењене за евакуацију морају бити широке најмање 0,8 m и изграђене од негоривог материјала отпорног према пожару најмање 0,5 h.

Члан 10.

У свакој од подрумских или сутеренских просторија у складишту морају се изградити по једне степенице на две различите стране, које воде до нивоа земљишта.

Члан 11.

Велика складишта и складишта средње величине која имају најмање један надземни спрат морају имати пожарне степенице које се постављају на највећем могућем растојању од просторије за погонске уређаје.

Члан 12.

Пожарне степенице праве се на браницима за заштиту од пада и постављају се од нивоа земљишта до крова, на највећој могућој удаљености од просторије за погонске уређаје.

Степеницама из става 1. овог члана мора се обезбедити слободан прилаз са свих спратова у складишту.

Члан 13.

Степен отпорности конструкционих елемената складишта према пожару дат је у табели 1.

Табела 1.

Мала складишта		Складишта средње величине			Велика складишта				
Пожарно оптерећење									
ниско	средње	високо	ниско	средње	високо	ниско	средње	високо	
Степен отпорности према пожару, према стандарду ЈУС У.Ј1.240									
II		II		III		II		III	
						IV		III	
								IV	
								V	

Ако је складиште опремљено уређајима за аутоматско гашење пожара, степен отпорности конструкционих елемената према табели 1 може се смањити за један.

Носеће величине конструкције у великим складиштима и складиштима средње величине са високим и средњим пожарним оптерећењем морају се заштитити негоривим материјалом тако да њихова отпорност према пожару задовољава захтеве из табеле 1, или простор складишта мора бити заштићен уређајима за аутоматско гашење пожара.

Члан 14.

Отпорност пожарног зида према пожару одређује се према пожарном сектору који има више пожарно оптерећење.

Члан 15.

Пожарни зид мора да надвисује кров складишног објекта најмање за 50 cm, а ако је кров од горивог материјала, на обе стране, по 160 cm од зида, уграђује се и део крова од негоривог материјала.

Ако пожарни зид чврсто приања уз доњу страну кровне конструкције чија је отпорност према пожару најмање 2 h, такав зид не мора да надвисује кров складишта.

Члан 16.

Врата у пожарном зиду морају имати исту вредност отпорности према пожару као и зид у коме се налазе, морају се затварати аутоматски и мора да постоји могућност за ручно затварање. Површина таквих врата не сме да пређе 25% површине зида.

Члан 17.

Зидови степеништа и шахтова за лифтове који служе за превоз робе и лица морају бити отпорни према пожару најмање:

- 1) 1 h у складиштима чије је пожарно оптерећење ниже од 1 300 MJ/m²;
- 2) 1,5 h у складиштима чије је пожарно оптерећење изнад 1 300 MJ/m².

У случајевима наведеним у одредбама под 1) и 2) овог члана, врата на лифтовима морају бити отпорна према пожару најмање 0,5 h.

Члан 18.

Носеће конструкције рампе и надстрешнице затворених складишта опасних материја праве се од негоривог материјала.

Члан 19.

Највеће дозвољене површине пожарних сектора у затвореним складиштима дате су у табели 2, с тим да сваки пожарни сектор мора да има најмање један спољни зид на коме се налази улаз у складиште.

Табела 2

Највеће дозвољене површине пожарних сектора, у m ²	Врста материјала		
	Без инсталација за аутоматско откривање пожара	Са инсталацијама за аутоматско откривање пожара	Са уређајима за аутоматско откривање и гашење пожара
Запаљиве прашкасте материје	до 400	до 800	неограничено
Чврсте компактне запаљиве материје, температуре паљења до 300 °C	до 2 000	до 3 000	неограничено
Чврсте компактне материје, температуре паљења изнад 300 °C	до 3 000	до 4 500	неограничено

Код складишта која имају више спратова није дозвољено спајање просторија са два спрата или више спратова у један пожарни сектор.

Високорегална складишта, без обзира на величину, чине један пожарни сектор.

Члан 20.

У складиштима у којима постоји опасност од стварања експлозивних смеша морају се предузети следеће мере:

- 1) електрични уређаји и опрема, као и манипулативна и транспортна средства, морају бити конструктивно изведена у противексплозивној заштити;
- 2) манипулативна и транспортна средства за чији се погон користе мотори са унутрашњим сагоревањем морају имати хватач варница на издувној цеви;
- 3) подови морају бити од негоривог материјала који не варничи и морају проводити статички електрицитет;
- 4) врата, поклопци и прозори који се отварају морају бити од негоривог материјала који не варничи, а ако су од метала, морају бити уземљени;
- 5) кућишта за сијалице морају бити од негоривог материјала и морају бити постављена тако да се онемогући разбијање сијалица приликом рада механизације;

6) складишта се морају природно проветравати, а гдето није дозвољено мора се обезбедити и вештачко проветравање. Површина отвора за природно проветравање или вештачко проветравање складишне просторије мора бити толико да се не сме достићи вредност од 10% доње границе експлозивности било које присутне запаљиве компоненте;

7) на местима стварања експлозивних смеша, поред општег проветравања, морају се уградити уређаји за локално одсисавање;

8) унутрашње површине складишта на којима би се могла скупљати запаљива прашина морају бити глатке и без тешко приступачних места.

Члан 21.

Запаљива прашина из складишта не сме се издувати помоћу компримованог ваздуха.

Члан 22.

На местима пролаза кроз граничне конструкционе елементе пожарног сектора, отвори за пролаз електричних каблова морају се обложити негоривим материјалом исте отпорности према пожару као и гранични конструкциони елементи и морају бити заптивени негоривим материјалом.

Члан 23.

У свим складишним просторијама мора постојати главни прекидач који омогућује искључивање електричне струје у целом складишту, а у свакој складишној просторији мора постојати главни прекидач за искључивање електричне струје у тој просторији, без обзира на број секторских прекидача.

Прекидачи из става 1. морају бити постављени на места која су лако приступачна у случају пожара.

У високорегалним, великим складиштима и складиштима средње величине, као и у силосима и хладњачама, мора постојати прекидач помоћу којег се може искључити електрична струја у целом складишту, а у свакој складишној просторији мора постојати главни прекидач за искључивање електричне струје за ту просторију.

Члан 24.

Складишта морају бити снабдевена нужним светлом које се аутоматски укључује нестанком електричне струје и које обезбеђује осветљавање у случају пожара у трајању од најмање 1 h.

Члан 25.

Складишта се могу грејати електричним радијаторима или системом централног грејања топлим водом или паром, под условом да се котларница налази ван складишта и ван зоне опасности и да су димњаци снабдевени уређајима за спречавање испуштања варница.

Грејна тела у складишту опасних материја не смеју достићи температуру 10 °C нижу од температуре самопаљења материје која има најнижу температуру самопаљења.

Члан 26.

Мала складишта негоривих материја у негоривој амбалажи чије пожарно оптерећење не прелази 300 MJ/m² могу се грејати и електричним пећима и пећима на чврста, течна или гасовита горива. Пећи морају бити смештене у боксове од негоривог материјала, морају бити осигуране од испуштања жара или изливања течног горива, а њихова постоља морају бити од ватросталног материјала.

Члан 27.

Удаљеност ускладиштене робе од електричних прекидача и хидраната мора бити толика да је могућ несметан приступ до њих, а од сијаличних места и грејних тела, која немају штитник од зрачења топлоте, удаљеност ускладиштене робе не сме бити мања од 0,5 m.

Члан 28.

Високорегална складишта у којима се складишти горива роба упакована у гориву или негориву амбалажу обезбеђују се стабилним инсталацијама за аутоматско гашење пожара.

Члан 29.

Складишта морају бити заштићена громобранским инсталацијама.

Члан 30.

Ако се складишта материја које могу да створе експлозивне смеше састоје од више просторија у посебно изграђеном објекту, свака од тих просторија мора имати засебан експлозивни одушак.

Члан 31.

Складишта која се налазе у објекту који служи и за друге намене морају имати најмање један спољни зид на коме се налази улаз у складиште.

Складишта из става 1. овог члана морају бити одвојена од осталих просторија пожарним зидом.

Члан 32.

Даном ступања на снагу овог правилника, престаје да важи правилник о техничким нормативима за складишта запалјивих и опасних материја („Службени лист СФРЈ”, бр. 14/80 и 9/81).

Члан 33.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СФРЈ”.

Бр. 07-93/3
8. јануара 1987. године
Београд

Директор
Савезног завода за
стандардизацију,
Вукашић Драгојевић, с. р.

362.

На основу члана 10. тачка 5. у вези са чланом 14. тачка 2. Самоуправног споразума о оснивању Савеза заједница здравственог осигурања и здравства Југославије, Савез самоуправних интересних заједница здравствене заштите Босне и Херцеговине, Републичка самоуправни интересна заједница за здравство и здравствено осигурање Македоније, Заједница за здравство Словеније, Републичка самоуправни интересна заједница здравствене заштите Београд, Србија Савез самоуправних интересних заједница здравства и здравственог осигурања Хрватске, Самоуправни интересна заједница здравства и здравственог осигурања самосталних занатлија, угоститеља и пријеззника Хрватске, Републичка самоуправни интересна заједница здравствене заштите и здравственог осигурања радника и земљорадника Црне Горе, Самоуправни интересна заједница за здравство Војводине, Самоуправни интересна заједница здравствене заштите и здравственог осигурања САП Косово и Заједница социјалног осигурања војних осигураника закључују

**САМОУПРАВНИ СПОРАЗУМ
О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА САМОУПРАВНОГ
СПОРАЗУМА О РЕГУЛИСАЊУ ЛЕЧЕЊА ОСИГУРАНИКА
СФРЈ У ИНОСТРАНСТВУ**

Члан 1.

У Самоуправном споразуму о регулисању лечења осигураника СФРЈ у иностранству („Службени лист СФРЈ”, бр. 15/85), члан 5. мења се и гласи:

„Заједнице су се сагласиле да услови за одобравање пратиоца болесника (стручног и др.) буду јединствени за све осигуранике.

Осигураник СФРЈ који је глувонем, слеп, и непокретан, који је млађи од 18 година и коме је због одређених физичких и психичких разлога на путу неопходна помоћ има право на пратиоца, односно стручног пратиоца.

Осигураник из става 2. овог члана, који се упућује на стационарно лечење има право на пратиоца, односно стручног пратиоца до три дана у одласку на лечење и до три дана у повратку са лечења, ако се упућује на амбулантно лечење, има право на пратиоца, односно стручног пратиоца за све време амбулантног лечења.

Осигураник - дете до 10 година живота има право на пратиоца за све време стационарног лечења.

Изузетно, осигураник СФРЈ коме је то из медицинских разлога неопходно потребно може се одобрити стручни пратилац за све време стационарног лечења.

Потребу да се осигураник СФРЈ одобри пратилац оцењује надлежни орган истовремено кад оцењује нужност упућивања осигураника СФРЈ на лечење у иностранство.”

Члан 2

У члану 8. став 6. реч „седам” замењује се речју „десет”.

Члан 3.

Овај споразум сматра се закљученим кад га прихвате и потпишу сви учесници, а ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СФРЈ”.

Београд, 6. јуна 1986. године

За Савез самоуправних интересних заједница здравствене заштите Босне и Херцеговине,
Мирко Граховац, с. р.

За Републичку самоуправни интересну заједницу за здравство и здравствено осигурање Македоније,
Димитар Котевски, с. р.

За Заједницу за здравство Словеније,
мр. фарм. Хенрик Пушник, с. р.

За Републичку самоуправни интересну заједницу здравствене заштите Београд, Србија,
прим. др. Милан Читаковић, с. р.

За Савез самоуправних интересних заједница здравства и здравственог осигурања Хрватске,
Ђура Орловић, с. р.

За Самоуправни интересну заједницу здравства и здравственог осигурања самосталних занатлија, угоститеља и пријеззника Хрватске,
Ивица Мратинић, с. р.

За Републичку самоуправни интересну заједницу здравствене заштите и здравственог осигурања радника и земљорадника Црне Горе,
Томаш Бурић, с. р.

За Самоуправни интересну заједницу за здравство Војводине,
прим. др. Марија Хромчић, с. р.

За Самоуправни интересну заједницу здравствене заштите и здравственог осигурања САП Косова,
др Војислав Поповић, с. р.

За Заједницу социјалног осигурања војних осигураника,
пуковник др Никола Бикуковић, с. р.